

Сцена 2.

(От лявата страна на сцената седят трима великани: Бърт, Уилям и Бил. Уилям поставя купчина самозалепващи се картинки на куп. Бърт и Бил търсят нещо между картинките. Край тях има три големи раници и много бутилки от бира. От дясната страна на сцената има дърво с голяма корона, която скрива от погледа на великаните дясната страна на сцената).

БЪРТ: Бил, дай ми тая снимчица.

БИЛ: Не давам!

БЪРТ: Абе, к'ъв си ти такъв...

УИЛЯМ: Насам тия картинки! Трябват ми подпалки.

БИЛ: Уиляме, имам всички снимки на националния футболен отбор на великаните. Нямам само вратаря Великан.

УИЛЯМ: Е, и? Давай ги.

БЪРТ: Уиляме, виж какъв е... Тоя има всичките, а не ще да ми даде една снимка на Великанович.

БИЛ: Имаш две снимки на Хосе-Великан. За к'во с'ти по'ече?

УИЛЯМ: Шичко шъ жапаля!

БИЛ И БЪРТ: *(В един глас)*: Не още! Плийз...

БЪРТ: Почакай да си ги разменим. Само да събера всичките, па тогава пали.

БИЛ: Ето, ще дам на Бърт Великанович, ама недей да палиш още.

(Уилям оставя снимчиците, взима бутилка бира).

УИЛЯМ: Разменяйте си ги, а след това ги паля. Трябва огън за овчето, а може и нещо друга да дойде за ядене.

(Бил и Бърт клякат един до друг и ровят снимчиците).

От дясната страна на сцената влизат джуджетата, Гандалф и Билбо. Всички носят на гръб раници, освен Гандалф, който държи в ръка голяма тояга, с която се подпира, когато ходи. Застават пред голямото дърво).

КИЛИ И ФИЛИ: Ние се умолихме.

БОМБУР: Аз съм много гладен и бих изял един млад глиган.

БИЛБО: И аз бих могъл едно глиганче.

ГАНДАЛФ: Това е опасен край и тук ще се спрем, защото можем да налетим на великаните, които живеят по тия земи и на които ще сме добре дошла вечеря. Да си поотпочинем и да изпратим разузнавачи.

КИЛИ И ФИЛИ: Великани?! Те обичат да ядат джуджета.

ТОРИН: Те обичат да ядат всички: и джуджета, и вълшебници и хобити.

(Билбо подскочи от страх).

ДУАЛИН: Тези великани са същинска напаст.

БОМБУР: Аз съм толкова гладен, че бих могъл да изям и великан.

БАЛИН: Великаните особено обичат дебели джуджета. По-месести са.

БОМБУР: Ами, аз, всъщност, не съм чак толкова гладен.

ТОРИН: Ще изчакаме тук, докато разузнаването не ни уведоми дали можем да продължим...

(Всички стоят, няколко мига цари тишина. Всички гледат към Билбо. Билбо забелязва, че всички са се вторачили в него. Гандалф се усмихва и кима с глава на Билбо).

БИЛБО: Аа? Какво? *(Оглежда се.)*

ГАНДАЛФ: *(Продължава да му кима с глава).* Хайде, Билбо.

БИЛБО: Какво?

ТОРИН: Разбойнико, тръгвай. Твоята задача започва.

БИЛБО: Какво трябва да правя?

БАЛИН: 'Айде, бе, хайлазин, не се прави на луд. Тръгвай!

БИЛБО: Къде?

ДУАЛИН: На разузнаване

БИЛБО: На разузнаване? Аз?

БАЛИН: Ами кой!? Недей да се правиш на дръж ми шапката.

КИЛИ И ФИЛИ: Длъс-ми-сап-ка-та, длъс-ми-сап-ка-та!

ТОРИН: Тишина. Великаните може да са наблизко. Разбойнико, тръгвай напред, за да подушиш дали всичко е сигурно.

Ако е, дай ни знак и ние идваме след теб.

(Билбо поглежда към Гандалф).

ГАНДАЛФ Твоята задача е да отиваш на разузнаване. Ти си
разбойник.

БИЛБО: Че разбойникът ли прави това?

БАЛИН: Ами кой!

БИЛБО: *(Обръща се към Торин)*. Казваш, ако е сигурно и вие ще
дойдете след мен. *(Торин кима с глава)* А ако не е?
(Джуджетата безпомощно разперват ръце).

БИЛБО: Горко ми.

(Билбо безсилно гледа джуджетата).

ГАНДАЛФ: Време е да тръгваш.

БИЛБО: Аз...

ГАНДАЛФ: Бил-боо...

(Билбо преглъща слюнка и поглежда към джуджетата).

БИЛБО: Е, тръгвам. *(Тръгва, а после се спира)*. Мислех си... Е,
тръгвам. *(Тръгва, бързо се обръща)*. Аз... е, тръгвам.
(Тръгва, махва им с ръка, без да се обръща). Отивам.

БАЛИН: Е, тръгвай, де...!

ГАНДАЛФ: И аз отивам сега.

ТОРИН: Къде отиваш?

ГАНДАЛФ: *(Слага пръст на устните си)*. Вълшебна тайна. Ще
се върна скоро.

*(Билбо излиза иззад дървото и съзира великаните, скрива се зад
друго дърво, така че те не го виждат. Джуджетата са
седнали на мястото, където са се спрели. Уилям, Бил и
Бърт седят около снимчиците)*.

БЪРТ: Овче месо вчера, овче месо днес, и нека окото да ми
изтече, ако утре пак не бъде овче месо.

БИЛ: Нийде няма нито едно нещастно парче човешко месо и
отдавна не сме имали. Кой би по главата Уилям да ни
домъкне в тоя край, не знам – а и пиенето ни е на
привършване, което е най-зле *(шляпва Уилям, който се
задавя, докато пие)*.

УИЛЯМ: Жатваряй ши плювалника! Ижядохте по шело и
половина, откакто шлязохме от планините. Колко още
ишкате?

(Великаните продължават да пият. Билбо наблюдава великаните отстрани).

БИЛБО: *(Тихо.)* Трябва да предупредя джуджетата... Но няма да се върна без плячка. Аз съм разбойник.

(Билбо бавно се промъква към великаните, които не го забелязват. Билбо се приближава до Уилям, който е обърнат с гръб към него, и изважда от джоба му портфейл).

УИЛЯМ: Бил, Бърт, не ви ли смърди нещо тук?

(Билбо се вцепенява).

(Бил и Бърт душкат).

БИЛ: Смърди, смърди.

БЪРТ: И на мен ми смърди. *(Забожда нос в бутилката от бира).*

Не е от бирата. На мен ми вони на нещо, което може да се яде.

(Великаните продължават да душкат около себе си. Билбо продължава да е вцепенен зад Уилям).

БИЛ: На мен ми смърди на някакво папкане.

(Уилям се обръща, забелязва Билбо и го сграбчва).

УИЛЯМ: Аааа... *(Издърпва Билбо).* Ето малкия смрадливец.

(Обръща го и изпитателно го гледа). Я, какво е това?

БЪРТ: Да пукна, ако знам.

БИЛБО: Господине, уважаеми, аз съм Билбо Бегинс, *(заеква)* раз, раз, раз, раз...

БИЛ: Кво каза? Уиляме, тоя тъдява май нещо ни се подиграва, а?

БИЛБО: Искях да кажа хобит.

БЪРТ: Кво ма интересува към си, само ни кажи мойш ли да се готвиш?

УИЛЯМ: Тоя смотъо май за една хапка не стига. А много ли сте, викам, поне един гулаш да спретнем.

БЪРТ: Чуй ме, има ли още таквиз да се мотат тъдява из гората, ти гаден малък зайо?

БИЛБО: Да, много! Опа, не няма никой, ама нито един.

БИЛ: Кво каза?

БИЛБО: И, моля ви, недейте да ме готвите, уважаеми господа!
Аз готвя отлично, много по-добре отколкото се готвя.
Много по-добре.

УИЛЯМ: Горкия пъзльо. Ще го пусна.

БЪРТ: Не! Каза, че са много и нито един. Нека да ни го обясни.
Ще го мъчим, докато не прижнеае.

УИЛЯМ: Няма да може, аз го хванах.

БЪРТ: Тъпанар такъв!

УИЛЯМ: А ти си празноглавец глупав.

БЪРТ: Не те е шрам! *(Удря Уилям с юмрук в окото).*

(Бърт, Уилям и Бил започват да се бият помежду си. Билбо успява да допъзли до едно дърво и тук да се скрие).

БЪРТ: *(към Уилям)* Ти си един отвратително грозен великан!

УИЛЯМ: А стига бе, а пък ти си един отвратително,
отвратително грозен великан.

(Бърт и Уилям започват да се борят, а Бил изпива бирата. През това време джуджетата стават и се ослушват какво става).

ДУАЛИН: Някакъв шум... Великаните, струва ми се...Нашият
разбойник сигурно е в опасност.

ТОРИН: Ако на нашия разбойник се случи нещо, това значи...

ДУАЛИН: ...край на нашето пътуване.

БАЛИН: Ако великаните го излапат, адиос наше съкровище.
Колко жалко. И тези великани можеха да се отбият на
връщане, а не сега.

ТОРИН: Да вървим!

ДУАЛИН: Трябва да го спасим!

БАЛИН: Ама че шантави джуджета! Аз няма! Още съм млад и
живота ми е мил.

(Торин ядосано се обръща към Балин).

ТОРИН: Ти ли си единственото джудже пъзльо, което познавам?
(Бърт и Уилям прекъсват борбата за момент).

БЪРТ: Така ли? А ти си един отвратително, отвратително грозен
великан и винаги ще бъдеш два пъти по-отвратителен от
мен.

УИЛЯМ: Ти си отвратително, отвратително, отвратително,
отвратително грозен великан и винаги ще бъдеш десет
пъти по-отвратителен от мен.

(На сцената изтичват джуджетата едно след друго).

БЪРТ: А ти – всичко това и два пъти повече.

ТОРИН: *(Вика)* Храбри джуджета, атака!

*(Бие Бил, Бърт и Уилям с тояга по главата. Джуджетата се
разтичват по сцената).*

БИЛ: Вие сте най-глупавите великани, които съм срещал през
своите хиляда години. Докато се биете тъдява, пропускаете
вечерята.

БЪРТ И УИЛЯМ: *(В един глас)* Вечеря? Каква вечеря?

БИЛ: Хиляди малки злосторници джуджета идват насам.

УИЛЯМ: Вижте, вижте...

(Джуджетата се разбягват около великаните).

ТОРИН: Тичайте и не позволявайте да ви хванат!

БЪРТ: Никъде няма да отидете, гадни малки зайци.

*(Уилям, Бърт и Бил започват да хващат джуджетата, които
се опитват да избягат).*

БИЛ: Шъ бягаш ли? Е, не мойш! *(Хваща Дуалин).*

ДУАЛИН: Пусни ме, пусни ме!

(Бърт, Уилям и Бил хващат джуджетата).

БАЛИН: Не!

УИЛЯМ: Виж, виж тоя дебелия.

БОМБУР: Не съм дебел, само така ви се струва.

УИЛЯМ: Ще стане добър гулаш.

БЪРТ: Скив малките колко са бързи.

КИЛИ И ФИЛИ: Не мозес да ни хванес.

(Кили и Фили тичат около Бърт).

КИЛИ И ФИЛИ: Ти си дебел, тломав и смотан...

(Бърт хваща Кили и Фили).

БЪРТ: *(Смее се грубо)* Празноглавци малки, нахитрувахте сте.

КИЛИ И ФИЛИ: *(Вайкат се)* Мама миа!

ТОРИН: *(От ъгъла).* Всичките ги хванаха.

БИЛ : *(С погнуса)*. Несготвените джуджета са гадни. Бързо да ги сготвим!

УИЛЯМ: *(Души)*. Мисля, че има още от тях. Още ми смърди нещо.

БЪРТ: Скивай го, скивай го! Още един малък, гаден. Дръж го. *(Торин бяга. Уилям го хваща.)*

УИЛЯМ: Ти ши помишли, че можеш да избягаш от щрашния Уилям.

ТОРИН: Изгубени сме.

(Великаните връзват ръцете на джуджетата с канав.)

БАЛИН: А разбойникът ни го няма никъде...

ДУАЛИН: На ви сега като искате да го спасявате него. Той пръв избяга.

КИЛИ И ФИЛИ: Кой сте спаси голките нас?

(Билбо внимателно наднича от короната на дървото).

БИЛБО: Ако джуджетата пострадат, то и аз ще се предам на великаните.

Гандалф се появява на сцената от дясната страна и наднича, за да провери какво става с джуджетата. С него е елфът Елронд.

ГАНДАЛФ: И минута не можеш да ги оставиш сами... Веднага се оливат. Ще трябва да използвам вълшебната си сила. Ще скарам великаните, за да спечеля време, и те да посрещнат зората извън пещерата, защото ще се вкаменят.

(Гандалф прочиства гърлото си).

ГАНДАЛФ: *(С дълбок глас)*. Бърт, няма да ги готвим сега.

БЪРТ: Уиляме, не започвай дискусия, защото ще продължи цяла нощ.

УИЛЯМ: Нищо не съм казвал. Ти искаш само да се караш.

ГАНДАЛФ: Бърт и Уилям, вие сте истински тъпанари.

БЪРТ: Бил, ще те пребия, ако още веднъж ми кажеш, че съм тъпанар, тъпанар такъв.

УИЛЯМ: Ще ти строша краката, ако още само веднъж писнеш, Бил.

БИЛ: Нищо не съм казал, само да знаете, но сега ще кажа: и
двата сте дръвници

УИЛЯМ: Предупредих те, ахмак такъв.
(Понечва да удари Бил).

БИЛ: Искаш война? Ще я получиш.
(Уилям и Бил започват да се бият).

БЪРТ: Нека те се карат, аз сам ще изям джуджетата.

УИЛЯМ: Какво каза? *(Започва да бие Бърт).*

БИЛ: Ей, Бърт, няма да я бъде тая. *(Започва и той да бие Бърт).*

БЪРТ: Наговорили сте се срещу мен, така ли? Сега ще видите
дървен господ. *(Започва да се защитава и да бие Уилям и
Бил).*

*(Джуджетата се опитват да се освободят от въжетата.
Великаните падат на пода и започват да се въргялят
един върху друг. Чува се чуруликане на птица.
Великаните продължават да се въргялят по пода.
Чуруликането се повтаря, но по-силно. Великаните
спират борбата си и смаяно вдигат нагоре глави).*

УИЛЯМ: Не! Това са отвратителните малки птички.

БЪРТ: Не! Птичките пеят пред зазоряване!

БИЛ: Трябва да побързаме за нашата пещера, преди да...
*(В този момент великаните се вцепеняват, вкаменяват и
остават в същото положение на пода. Гандалф излиза
иззад короната на дървото. Джуджетата със смайване
гледат великаните. Гандалф се приближава към тях,
усмихва се. Когато джуджетата го забелязват,
започват да подскочат и да викат).*

ДЖУДЖЕТАТА: *(В един глас).* Ура, ура! Спасени сме!
*(Гандалф се приближава до тях и отвързва ръцете им.
Джуджетата подскочат и подхвърлят шапките си
нагоре. Елронд стои настрана).*

ТОРИН: Къде е нашият разбойник?

*(Билбо излиза иззад дървото и се приближава до
джуджетата).*

БАЛИН: Сега ли се идва?

ТОРИН: Можехме да бъдем изядени край живия разбойник...

БИЛБО: *(Посърва.)* Ами аз...

КИЛИ И ФИЛИ: Едва останахме живи, да знаес!

ГАНДАЛФ: Не му се карайте.

БИЛБО: Ами аз...

ГАНДАЛФ: Това беше първата му задача.

БАЛИН: Без малко и последната.

ГАНДАЛФ: Ще ви изненада Билбо. Ще се гордеете с него.

ТОРИН: Дано да бъде истина.

ГАНДАЛФ: Имам изненада за вас. *(Обръща се към Елронд).*

Елронде!

(Сцена се затъмнява за момент).

1-ви фрагмент

(Бавно се осветява само кръг в средата на сцената, в който седят джуджетата. В средата има карта. На картата има ключ. Заедно с осветяването се чува дълбок и загадъчен глас по микрофона, извън сцената).

ГЛАС: Докато Билбо беше на разузнаване, вълшебникът Гандалф отиде да намери стария си приятел Елронд.

Елронд ще разгадае пред джуджетата тайната, която се крие в лунните руни върху картата на Планината.

ЕЛРОНД: Пред тайната врата трябва да бъдете в деня на Дурин - първия ден от Новата година на джуджетата, преди зимата. Дрозд ще зачука по камъка до вратата, а последният слънчев лъч ще огрее ключалката, и единствено тогава ще можете да отключите вратата. Ако пропуснете това, всичко се проваля. Запомнете го. Руните не лъжат. А сега трябва да вървя.

(Елронд изчезва в тъмнината. Торин окачва ключа на врата си).